

Dr hab. Marlena Pecyna, prof. UJ

Katedra Prawa Cywilnego UJ

Kraków, 26 lutego 2017 r.

Recenzja w postępowaniu habilitacyjnym Pana dr. Mirosława Koska

Zgodnie z art. 18a ust. 7 w zw. z art. 16 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (tekst jednolity Dz. U. z 2014 r., poz. 1852), zadaniem recenzenta w przewodzie habilitacyjnym jest ocena, czy osiągnięcia naukowe habilitanta uzyskane po otrzymaniu stopnia doktora stanowią znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny naukowej oraz czy habilitant wykazuje istotną aktywność naukową. Znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej może stanowić w szczególności dzieło opublikowane całości lub znacznej części. Kryteria oceny osiągnięć naukowych oraz dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego, jak też współpracy z zagranicą doprecyzowują § 4 i 5 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. nr 196, poz. 1165). Są to m.in. referaty na konferencjach naukowych, udział w projektach naukowych, staże w zagranicznych ośrodkach naukowych, członkostwo w międzynarodowych i krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych, udziały w zespołach eksperckich, komitetach i radach naukowych czasopism itd.

Pan dr Mirosław Kosek uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych w zakresie prawa nadany uchwałą Rady Wydziału Prawa, Prawa Kanonicznego i Administracji Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego z dnia 25 października 2000 r. na podstawie przedstawionej rozprawy doktorskiej pt. „Podatek kościelny w niemieckim systemie prawnym” (Płock 2004). Od 2001 roku jest nieprzerwanie zatrudniony na stanowisku adiunkta w Katedrze Prawa Rodzinnego (obecnie: Katedrze Prawa Rodzinnego i Prawa Nieletnich) na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie.

Jako główne osiągnięcie naukowe (po uzyskaniu stopnia doktora nauk prawnych) w rozumieniu art. 16 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (dalej jako: ustawa o stopniach naukowych i tytule naukowym) Pan dr Mirosław Kosek monografię pt. „Powództwo prokuratora w sprawach niemajątkowych z zakresu prawa rodzinnego” (Warszawa 2016). Rzeczony dzieło zostało opisane przez Habilitanta w autoreferacie, który w tym zakresie stanowi cytat wstępu zawartego w monografii, rozwinięty w niektórych miejscach o pewne szczegółowe zagadnienia. Wykorzystanie treści wstępu monografii (*in extenso*) w autoreferacie powinno zostać oznaczone zgodnie z zasadami cytowania, o ile taki sposób referatu uznać za właściwy.

I. Ocena osiągnięcia naukowego, o którym stanowi art. 16 ust. 2 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym

1. Charakter przedstawionego dzieła naukowego; wybór temat

Pan dr Mirosław Kosek jako główne osiągnięcie naukowe przedstawił monografię (ogólna liczba stron: 420), która w klasyczny sposób wypełnia cechy dzieła w rozumieniu art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym.

Wybór tematu rozprawy habilitacyjnej jest ściśle związany z zainteresowaniami naukowymi Habilitanta oraz Jego pracą naukową. Dotychczas nie ukazała się publikacja traktująca w całości o zakresie problemowym ujętym w monografii Pana dr. Mirosława Koska, dotychczas rozważania prowadzone były w doktrynie prawa procesowego i prawa rodzinnego oddzielnie i w nawiązaniu do szczegółowych zagadnień. Dlatego należy zauważyć, że temat podjęty przez Habilitanta stanowił wyzwanie naukowe, bowiem opiera się zarówno na prawie cywilnym procesowym, jak i prawie rodzinnym, a zakresy te pozostają ze sobą w ścisłym związku prawnym, jak i politycznoprawnym. Pan dr Kosek poruszył w recenzowanym dziele zarówno aspekty historycznoprawne dotyczące udziału prokuratora w postępowaniu cywilnym i rodzinnych oraz związane z nimi założenia polityki prawa, omówił tę regulację procesową i materialnoprawną w dobie reform postępowania cywilnego oraz rodzinnego, ale także w świetle zasad porządku prawnego wynikającego z Konstytucji RP, Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Obywatela i opartego na nich orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Takie powiązanie zagadnień wskazuje na istotność tej problematyki także, a może przede wszystkim w świetle miejsca prokuratury w systemie wymiaru sprawiedliwości sensu largo, zwłaszcza w kontekście aspektów politycznych.

2. Metoda badawcza

Metoda badawcza dzieła przedstawionego przez Pana dr. Mirosława Koska jest złożona. Jak sam Autor zwraca uwagę, zastosował metodę dogmatycznoprawną, ale także historycznoprawną z elementami polityki prawa. Wszystkie metody są identyfikowalne w monografii, widoczne są rzetelne badania archiwalne przeprowadzone przez Habilitanta, cenne są rozważania politycznoprawne. Natomiast słusznie podkreśla Autor, że swoistą cechą rozprawy habilitacyjnej jest również zastosowana metoda empiryczna oparta na badaniach socjologicznych, to jest wywiadach z 30 prokuratorami w oparciu o szczegółowy zakres pytań przygotowany przez Pana dr. Mirosława Koska (stanowi aneks opublikowany w monografii). Tą metodą objął Autor w zasadzie wszystkie zagadnienia omawiane w rozprawie, cytując w niej wybrane wypowiedzi biorących udział w badaniu prokuratorów oraz dokonując ich analizy i oceny. Jest to cenny materiał badawczy, który ukazuje przede wszystkim praktykę stosowania prawa omawianego przez Autora w monografii, w szczególności sposób korzystania przez prokuratorów z legitymacji ustawowej uregulowanej w art. 7 k.p.c., a także wykładnię przesłanek materialnoprawnych, które stanowią podstawę legitymacji materialnoprawnej udziału prokuratora w postępowaniu cywilnym z zakresu prawa rodzinnego, tj. wszczęcia postępowania lub wstąpienia do sprawy. Podkreślając znaczenie zastosowanie przez Autora

metody empirycznej, należy jednocześnie zwrócić uwagę na konieczność zachowania ostrożności przy ocenie wyników badań, w szczególności w kontekście postulatów *de lege ferenda*. Stanowisko prokuratorów stosujących omawiane w monografii prawo służyć może jako źródło identyfikacji problemów występujących w praktyce, ale nie powinno być eksponowane jako wyznaczniki ewentualnej przyszłej reformy prawa procesowego, czy materialnego w tym zakresie. Powyższe wynika z faktu, że prokuratorzy są adresatami ustawowej kompetencji, która w demokratycznym państwie prawa (mimo politycznych uwarunkowań jej wprowadzenia do ustawy) powinna służyć ochronie uzasadnionego interesu jednostek i zabezpieczać ochronę praw człowieka, a nie stanowić swoistego narzędzia ingerencji władzy prokuratorskiej w ich sferę rodzinną. Przy ocenie rzeczonych regulacji prokuratorom brak jest wystarczającego obiektywizmu koniecznego do ustalenia właściwej treści regulacji. Nie dziwi zresztą ogólne ich stanowisko, zgodnie z którym należy pozostawić *status quo*, bo każda zmiana skutkowałaby inną praktyką stosowania prawa. Dla pełni obrazu praktyki stosowania tej kompetencji przez prokuratorów wskazane byłyby również badania empiryczne oparte na relacji sędziów rozstrzygających sprawy z udziałem prokuratora, czy też na aktach takich spraw. Zastosowana przez Autora metoda „badań własnych” stanowi zatem bardzo cenny materiał konsultacyjny, oparty na doświadczeniu objętych badaniem prokuratorów, ale jej wyniki nie powinny służyć jako wiążący wyznacznik dla przyszłych zmian ustawowych i tym samym nie mogę zgodzić się z Autorem, że ewentualna nowelizacja winna opierać się kompromisie pomiędzy przedstawicielami władzy prokuratorskiej oraz doktryny. Każda zmiana w prawie powinna bowiem służyć realizacji i ochronie nadrzędnych wartości i uzasadnionych interesów adresatów norm wynikających z Konstytucji RP, aktów prawa międzynarodowego, czy też innego (np. unijnego), którymi ustawodawca krajowy jest związany. Nie zmienia to faktu, że przy dokonywaniu zmian mających znaczenie społeczne i ingerujących w sferę osobistą, konieczne jest uszanowanie różnych poglądów w tym zakresie.

3. Struktura dzieła

Monografia składa się z wstępu, pięciu rozdziałów, zakończenia oraz aneksu obejmującego listę pytań skierowanych przez Autora do prokuratorów objętych badaniem. Pierwszy rozdział stanowi szczegółowe i rzeczowe przedstawienie genezy i zmian w zakresie legitymacji prokuratora do wytoczenia powództwa w procesie cywilnym, począwszy od okresu powojennego, to jest od ustawy z dnia 20 lipca 1950 r. i prac nad nią przez powołaną w 1949 r. Komisję Kodyfikacyjną do obowiązującego prawa procesowego. Temu ostatniemu zagadnieniu poświęcony został bowiem rozdział drugi, który opiera się na obowiązującej regulacji kodeksu postępowania cywilnego i obejmuje rozważania dotyczące wszystkich podstaw prawnych udziału prokuratora w postępowaniu cywilnym. Od rozdziału trzeciego Autor rozpoczyna omawianie problematyki materialnoprawnej obejmującej zagadnienia prawa rodzinnego związane z udziałem prokuratora. W rzeczonym rozdziale zawarte są rozważania dotyczące powództwa prokuratora o unieważnienie małżeństwa oraz o ustalenie jego istnienia lub nieistnienia (art. 22 k.r.o.), wyróżniając przy tym m.in. wady oświadczenia woli stanowiące podstawę unieważnienia małżeństwa. W rozdziale IV Habilitant przedstawił najbardziej kontrowersyjne kwestie związane z powództwem prokuratora o ustalenie lub zaprzeczenie

ojcostwa oraz o ustalenie bezskuteczności uznania ojcostwa, aby w rozdziale V podjąć zagadnienia związane z powództwem prokuratora o ustalenie lub zaprzeczenie macierzyństwa oraz o rozwiązanie przysposobienia. Rozprawa zakończona jest zakończeniem stanowiącym autorskie podsumowanie, w którym Pan dr Mirosław Kosek prezentuje zwięzłe stanowisko *de lege lata* oraz postulaty *de lege ferenda*. Biorąc powyższe pod uwagę należy uznać, że struktura pracy świadczy o jej pełnym charakterze pod względem zakresu podjętych w niej rozważań, jest przejrzysta, przemyślana i konsekwentna. W prawie każdym z rozdziałów zostały wyodrębnione części przedstawiające wyniki badań własnych Autora oraz podsumowanie problematyki danego rozdziału, co pozwala na identyfikację transparentną identyfikację poglądów Autora.

4. Ocena merytoryczna dzieła naukowego

Przedstawiając genezę powództwa prokuratora, zasadnie Habilitant zwraca uwagę na jego polityczne uwarunkowania, co stanowi aspekt konieczny nie tylko dla rozważań *de lege lata*, ale przede wszystkim do uwzględnienia na przyszłość w ramach ewentualnej reformy prawa w tym zakresie. Z jednej strony udział prokuratora może służyć realizacji zasady prawdy obiektywnej w postępowaniu cywilnym (o ile przyjąć jeszcze jej realne obowiązywania, a nie pewną ideę cywilnego prawa procesowego), ale także stanowić kontrolę polityczną postępowań sądowych, ze względu na ustrój prokuratury (zwłaszcza wtedy, gdy nie jest niezależna politycznie).

Istotną część rozprawy stanowi rozdział drugi, w którym Habilitant analizuje obowiązującą regulację kodeksu postępowania cywilnego stanowiącą prawną kompetencję prokuratora do wszczynania powództwa cywilnego oraz przedstawia własne refleksje oparte na analizie ustawy i orzecznictwa, a także praktyki jej stosowania przez prokuratorów. Autor podważa zasadność usunięcia z prawa procesowego takiej kompetencji prokuratora, wskazując jednocześnie na konieczność jej istnienia. Jednocześnie jednak ukazuje rozbieżność pomiędzy stanowiskiem doktryny w tym przedmiocie oraz poglądem prokuratorów z uwzględnieniem generalnego charakteru i zakresu tej kompetencji. Ponadto Autor wskazuje na rozbieżność pomiędzy stanowiskiem doktryny i badanych prokuratorów w odniesieniu do podstaw prawnych udziału prokuratora w postępowaniu cywilnym, w szczególności ze względu na ich ogólny charakter (co wg doktryny jest wadliwe, a wg prokuratury uzasadnione) oraz dopuszczalność wkraczania w zakres kompetencji niezależnych od władzy politycznej organizacji pozarządowych. Niemniej jednak w doktrynie również występują głosy pozytywnie odnoszące się do tej kompetencji prokuratora. Autor opowiada się za pozostawieniem takiego uprawnienia prokuratora działającego w imieniu w granicach ochrony uzasadnionego interesu strony, która nie jest należycie reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, w tym z urzędu, z tym zastrzeżeniem, że (zasadnie) podważa potrzebę normy takiej jak zawarta w art. 55 k.p.c. i podkreśla konieczność jej zmiany podobnie jako to ustawodawca uczynił w odniesieniu do art. 61 i 62 k.p.c., to jest w kierunku uzależnienia legitymacji prokuratora od zgody strony, a co najmniej braku jej sprzeciwu. Autor podkreśla, że w zakresie regulacji procesowej, konieczne jest odrzucenie stanowisk skrajnych, to jest tego o potrzebie

wykluczenia udziału prokuratora w tym postępowaniu w ogóle oraz o zachowaniu obowiązującego modelu bez jakichkolwiek zmian.

Rozważania zawarte w rozdziale trzecim zostały skoncentrowane wokół zagadnień dotyczących powództwa prokuratora o unieważnienie małżeństwa. Habilitant podkreśla, że ze względu na właściwą praktykę stosowania tej podstawy prawnej, nie należy dążyć do jej uchylecia, ale jedynie do modyfikacji, to jest bądź na doprecyzowaniu art. 22 k.r.o. przez podkreślenie legitymacji prokuratora do wytoczenia powództwa o unieważnienie małżeństwa na podstawie każdej przyczyny lub na ograniczeniu zakresu tej kompetencji do ściśle określonych podstaw unieważnienia (z koniecznością uwzględnienia bigamii i kazirodztwa). Autor wskazuje ponadto na konieczność uwzględnienia odrębności podstawy unieważnienia małżeństwa z art. 12 k.r.o. Ponadto pozytywnie ocenia praktykę włączania się prokuratorów do spraw rozwodowych, w szczególności ze względu na ochronę dziecka po rozwodzie, która może przejawiać się również w żądaniu oddalenia powództwa o rozwód. Takie stanowisko należy uznać za wywołujące wątpliwości, bowiem rolą sądu jest kierowanie się w zakresie tego rozstrzygnięcia przede wszystkim dobrem dziecka i sąd ma obowiązek ocenić również, czy nie zachodzi negatywna przesłanka rozwodu. Ze względu na zakres kognicji sądu w procesie o rozwód, nie istnieje potrzeba rozszerzania kompetencji prokuratorskich w postępowaniu rozwodowym, bowiem już samo wstąpienie prokuratora do tego rodzaju spraw należy uznać za kontrowersyjne z punktu widzenia prawa rodzinnego, jak i procesowego.

Czwarty rozdział poświęcił Habilitant jednemu z najważniejszych aspektów udziału prokuratora w postępowaniu cywilnym, to jest, jak wyżej wspomniano, w sprawie o unieważnienie ustalenia ojcostwa, zważając na kierunek nowelizacji kodeksu rodzinnego i opiekuńczego z 2008 r. i podkreślając ich znaczenie dla praktyki stosowania prawa przez prokuratora, to jest znaczenia prawdy biologicznej w tych sprawach. Słusznie Autor zauważa, że praktyka wytaczania powództw przez prokuratorów w sprawach z tego zakresu, w szczególności o zaprzeczenie ojcostwa, może budzić wątpliwości, w tym ze względu na niejednorodność postępowania (tj. np. oceny znaczenia więzi pomiędzy dzieckiem a „ojcem prawnym”), w szczególności w sytuacjach, kiedy do prokuratora zwraca się ojciec biologiczny, który przy pomocy powództwa prokuratorskiego zamierza następnie wytoczyć powództwo o ustalenie ojcostwa. Niemniej jednak, jak podkreśla również ETPCz, konieczne jest branie pod uwagę znaczenia biologicznej tożsamości. Bardzo interesujące i zawierające trafne spostrzeżenia są rozważania Autora na temat postępowania wyjaśniającego prowadzonego przez prokuratora w tego rodzaju sprawach i zwrócenie uwagi na zasadność poddania zebranych dowodów sądowi, a nie samodzielnego rozstrzygania o ich mocy dowodowej przez samego prokuratora. Słusznie Autor zwraca uwagę również na problem terminu do wytoczenia powództwa o zaprzeczenie ojcostwa przez samego zainteresowanego i konieczność zmiany normy materialnoprawnej w tym przedmiocie.

W ostatnim rozdziale Autor koncentruje się na powództwach najrzadziej wytaczanych przez prokuratorów, to jest o ustalenie lub zaprzeczenie macierzyństwa oraz o rozwiązanie przysposobienia, mimo ich istotnego znaczenia dla ustalenia tożsamości biologicznej dziecka, chociażby ze względu na skutek w postaci wpływu na ustalenie ojcostwa. Ponownie Pan dr Mirosław Kosek zwraca uwagę na terminy ograniczające możliwość wytoczenia tego

powództwa. Zważywszy jednak na rozwój społeczny w tym zakresie, w szczególności ze względu na tzw. surogatki, problem tych powództw staje się coraz bardziej istotny prawnie i społecznie.

W zakończeniu podsumowującym rozprawę Habilitant uogólnia wnioski zawarte w podsumowaniach poszczególnych rozdziałów zwracając uwagę na konieczność nowelizacji prawa rodzinnego w odniesieniu do podstaw unieważnienia małżeństwa, czy też przesłanek zaprzeczenia ojcostwa, a zwłaszcza wspomnianego wyżej terminu do wytoczenia tego powództwa. Zgodzić się należy z Panem dr. Mirosławem Koskiem, że nie chodzi w zasadzie o długość tego terminu, ale o początek jego biegu. W zakresie zmian w odniesieniu do uprawnień prokuratora w postępowaniu cywilnym Autor postuluje poszukiwanie kompromisu ustawodawczego pomiędzy wnioskami doktryny oraz praktyką stosowania prawa przez prokuratorów. Jak wyżej wspomniałam, głos praktyki ma istotne znaczenie w ustalaniu problemów obowiązującej regulacji, ale nie może być wiodący przy wypracowywaniu nowych rozwiązań ze względu na fakt, że prokuratorzy są adresatami kompetencji, która ma zostać uregulowana na nowo lub też zmodyfikowana.

Poczynione wyżej uwagi, chociaż z pewnością nie oddają w pełni zawartości merytorycznej dzieła przedstawionego przez Habilitanta, pozwalają na podkreślenie ważnego znaczenia podjętych przez Pana dr. Mirosława Koska rozważań, zważywszy na liczne naukowe trudności z przełożeniem dogmatyki na praktykę stosowania prawa. Dzieło Habilitanta stanowi zatem istotny wkład w tym zakresie i w dyskusji *de lege lata* i *de lege ferenda*.

II. Ocena istotnej aktywności naukowej

1. Pozostałe publikacje naukowe

Dorobek naukowy Pana dr. Mirosława Koska po uzyskaniu stopnia naukowego doktora stanowi w istocie Jego cały dorobek naukowy, bowiem pierwszą publikacją była rozprawa doktorska. Należy do nich oprócz wspomnianego doktoratu oraz omówionej wyżej rozprawy habilitacyjnej, współautorstwo komentarza, autorstwo 24 artykułów, współautorstwo 4 artykułów, a także współredakcja jednej monografii (księgi pamiątkowej). Rzeczone publikacje obejmują problematykę prawa wyznaniowego, do których przykładowo należy zaliczyć spośród powołanych przez Habilitanta: „Konstytucyjne zasady niemieckiego prawa wyznaniowego”, „Metody regulacji stosunków państwo – Kościół w Niemczech”, „Czy możliwa jest recepcja niemieckiego modelu podatku kościelnego w Polsce”, „Mediacja w kanonicznym procesie małżeńskim”. Z zakresu prawa rodzinnego, oprócz współautorstwa komentarza do kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, można podać m.in.: „Pojęcie rodziny w Kodeksie rodzinnym i opiekuńczym i negatywne skutki redefinicji w wybranych aktach prawnych”, „Piecza zastępcza w projekcie nowelizacji Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego z dnia 23 listopada 2006 roku”, „Uzależnienie od Internetu jako jedna z przyczyn rozwodu”, „O prawie kontaktów z dzieckiem raz jeszcze”, „Przeszkody małżeńskie w polskim prawie rodzinnym”. Habilitant wyróżnił również prawo nieletnich jako odrębny zakres zainteresowań

naukowych, w ramach których opublikował chociażby następujący artykuł: „Prewencyjna i resocjalizacyjna funkcja rodziny a przestępczość nieletnich”.

Z wyżej wymienionych przykładowo oraz ujętych w dokumentacji postępowania habilitacyjnego publikacji wynika konsekwentnie rozwijany zakres zainteresowań naukowych Habilitanta. Ilość publikacji, zważywszy na czas wszczęcia powództwa habilitacyjnego od uzyskania stopnia naukowego doktora nauk prawnych, aczkolwiek są to teksty rozbudowane, oparte na pogłębionych badaniach naukowych, przemyślane i stanowiące rzetelne opracowania naukowe.

Charakterystyczny dla nauk humanistycznych jest brak sumarycznego *impact factor* według listy Journal Citation Reports (JCR), cytowań według bazy Web of Science (WoS) oraz indeksu Hirscha według bazy Web of Science.

2. Udział w konferencjach naukowych i wygłoszenie referatów

Habilitant brał udział w dwunastu konferencjach naukowych, wygłaszając podczas nich referaty, z których jedenaście zostało opublikowanych w rozszerzonej wersji. Pan dr Mirosław Kosek zwrócił również uwagę na uczestnictwo w kilku innych konferencjach, podczas których nie wygłosił referatu. Nie był członkiem komitetu organizacyjnego konferencji.

3. Udział w projektach badawczych i współpraca międzynarodowa

Pan dr Mirosław Kosek zwrócił uwagę na staż, który odbył na Papieskim Uniwersytecie Laterańskim w Rzymie. Nie uczestniczył dotychczas w projektach europejskich i międzynarodowych.

4. Członkostwo w komitetach redakcyjnych i radach czasopism naukowych

Habilitant wskazał, że jest redaktorem naczelnym rocznika „Studia Płockie”.

5. Członkostwo w międzynarodowych i krajowych organizacjach oraz towarzystwach naukowych

Pan dr Mirosław Kosek wskazał, że jest członkiem Stowarzyszenia Kanonistów Polskich.

6. Działalność dydaktyczna

Habilitant prowadzi wykłady na WPiA UKSW wykłady, w tym Prawo rodzinne, Prawo nieletnich, Ochrona rodziny w prawie polskim, Formy pieczy zastępczej, a także ćwiczenia z prawa rodzinnego oraz seminarium magisterskie z zakresu prawa rodzinnego. Oprócz tego prowadzi zajęcia na Wydziale Nauk Historycznych i Społecznych UKSW, to jest: Wprowadzenie do prawa oraz Polskie prawo rodzinne. Podkreślił, że był promotorem ponad 50 prac magisterskich z zakresu prawa rodzinnego recenzentem ponad 70.

7. Inna aktywność naukowa

Pan dr Mirosław Kosek zwrócił uwagę na udział w konferencjach i kongresach organizowanych przez Stowarzyszenie Sędziów Sądów Rodzinnych w Polsce.

III. Konkluzja

Na podstawie powyższego i zgodnie z art. 16 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, można przyjąć, że dorobek naukowy Pana dr. Mirosława Koska spełnia wymogi stawiane kandydatom do nadania stopnia doktora habilitowanego nauk prawnych.

/Marlena Pecyna/

